

Ara els polítics de Madrid—que ens titllen alternativament d'arruixats o de positivistes—ens tornen a cridar aixó darrer. I és que pobre gent, en llur vegetar ominós no tenen la visió de conjunt. Quan nosaltres cantem «Els Segadors» i fem Jocs Florals, no toquem—segons ells— de peus a terra, som «cuatro locos», una mena de Quixots llevantins. Quan reclamen el pa nostre de cada dia quan exigim al Govern que faci justícia, aleshores som un poble egoista i metalitzat. I és que aquells polítics no veuen que les nostres campanyes més idealistes són prenys de la previsió de les realitats, i que en les nostres campanyes més positivistes, fins en les d'ordre econòmic, batega i les impulsa la plenitud dels nostres ideals...

Perqué un poble que vol viure, viu de realitats i d'ideals; perqué la vida és integral o no és, perqué els pobles mancats de sentit pràctic o de gloriòses aspiracions, es blinquen a l'un costat o a l'altre com el plansó neulit del qual fins l'ocellada, pressentint-ne la mort s'allunya amb por supersticiosa.

Aquesta plenitud de vida la retrobem en la manifestació del diumenge, en la campanya d'aquets dies.

Es clar que és una campanya eminentment econòmica, tant per la seva finalitat com pels homes que en duen la iniciativa.

Passa en la nostra meravellosa renaixença que, segons quines són les necessitats o quins són els perills del moment, parlen i actuen en primera fila els uns o els altres. Tots els catalans estem en peu de guerra per a defensar l'honor i els interessos de nostra mare Catalunya, però quan un Govern inepte i ademes toçut vol assetjar-la per fam, aleshores els nostres capdavaners són els nostres industrials i comerciants, aleshores veiem l'espectacle, tan poc freqüent en el món actual, de païrons i d'obriers agermanats per unes comunals aspiracions, deixant darrera llur, per amor a Catalunya, totes llurs prevencions i totes llurs antipaties... Però al voltant d'aquesta gent, però al voltant dels capdavaners de totes les nostres batalles, s'hi acoblen tots els altres estaments. Ara els polítics els acompanyen i actuen alhora per dir-ho així, de marge protector. I amb els polítics, els intel·lectuals i els homes de carrera.

Aquesta solidaritat, socialment, ja no cal dir políticament, és molt més ampla que la gloriosa Solidaritat Catalana d'altres hores. Aixó sol hauria de demostrar a aquells polítics de Madrid, que en ço que demanen avui les societats econòmiques de tota mena—obreres i patronals—hi ha quelcom més aglutinador que els interessos materials, hi ha l'espurna eficaçíssima de l'ideal, única que té la virtut d'aixecar i de fer caminar tot un poble.

Un altre indicatiu encara.

La qüestió previa plantejada en l'actual campanya

econòmica, en aquesta campanya que certs polítics de Madrid qualifiquen despectivament de materialista, és una qüestió de normalitat de vida, de dignitat política. Els nostres capdavaners i tot el poble de Catalunya, comencem per demanar, abans que altra cosa i com una necessitat mitjancera, el renuament de les Corts. Heusaquí el nostre egoisme, heusaquí el nostre positivisme. Heusaquí, diem nosaltres, la transcendència política de l'actual episodi. de tots els episodis de la nostra ascensió nacionalista.

Consti, per tant, que la manifestació i la campanya actual, anc que siguin d'ordre econòmic, en el fons i com sempre són una actuació patriòtica, són una actuació nacionalista. Ara, com sempre, és per Catalunya, és pels nostres ideals, abans que per cadascú de nosaltres, que ens aixequem i ens acoblem i batallem fins a la fi.

J. BOFILL.

A D. EVELI BARNADAS

La secció titulada «Informació Olotina» no és el lloc on s'exposa amb ponderació raonada el criteri del periòdic, sinó, simplement, on se recull qualque ressò d'opinió pública.

Unes paraules de dita secció s'han trobat lleugeres i ademés injustes. Respectem, sense discutir-lo, el primer qualificatiu, majorment perquè no era ofensiva la nostra intenció. En quan a la segona qüestió no ens posarem com a àrbitres, per son caràcter tècnic. Queden aquestes planes obertes a qualsevol explicació que'ls interessats en aquella vulguin donar. No podem fer més.

NOTES D'ART

Tinguem amor al bell ofici.—La gran anormalitat per que està atravesant Europa portarà a les arts un esperit de renovació i puresa que pot dur-nos a una regeneració més ràpida del que podria esperar-se.

En primer lloc desapareixerà la furia snobista que feia abortar molts temperaments de vertadera valua; en canvi donava entrada a l'èxit a homes de qualitats i honradesa molt dubtoses.

Com a resultat d'això, l'artista tindrà la necessitat de consolidar-se en el vertader camí de l'art i la bellesa; així tindrem que l'home de poc temperament al menys tindrà el bell ofici, però no l'èxit; la seva producció serà discreta, serà com molts d'aquells retrats de família que veiem en certes cases antigues que no mereixen potser